

SVEN HAZEL

Lesepøver

bla deg igjennom

Døden på larveføtter

Ordrene smalt. Trusler, forbannelser og skrik om hjelp ble hakket opp av skudd. Det var nattens musikk i landsbyen Verbe.

SVEN HAZEL

verdens mest solgte krigsbøker

(lanseringsdag: 20 mai 2009)

Hele serien på 14 bøker: kr 686,-

Kun kr 49,- pr bok (veil. kr 98,-)

Bøkene sendes fraktfritt straks vi har registrert din betaling.

Normal pris kr 1372,-

Bestill nå og få **50% rabatt**

Du forhåndsbetaler til

konto 2291 13 78985 – Billigbok AS

og får bøkene fraktfritt tilsendt.

For bestilling: ta kontakt med Trond Kristiansen
tlf: 975 39799 eller på e-post: forlag@kristians1.net

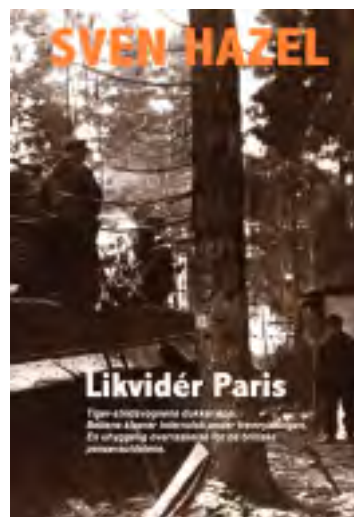
FORLAGET KRISTIANSEN
KRIGSHISTORISKE BØKER - EN BOK TIL INSPIRASJON.

SVEN HAZEL

14 bøker:

De fordømtes legion
Døden på larveføtter
Frontkamerater
Straffebataljonen
Gestapo
Monte Cassino
Likvidér Paris

SS-Generalen
Kommando Reichsführer Himmler
Jeg så dem dø
Glemt av Gud
Krigsrett
GPU-fengselet
Kommissæren

Forfatteren Sven Hazel

Med et salg på over 53 millioner bøker i mer enn 50 land og på 25 språk er Sven Hazel unik i verdenslitteraturen. Chicago Sunday Tribune har beskrevet bøkene som «et mesterverk».

Sven Hazel var under den annen verdenskrig kommandert til en straffebataljon som menig soldat i den tyske krigsmakten. Få forfattere har så nærgående og med så brutal realisme skildret krigens grusomheter, nazismens ondskap og soldatenes kyniske, grovkornede humor.

Sven Hazels dokumentarromaner er basert på egne og kameraters opplevelser og er sterke anklageskrifter mot krig og diktatur.

SVEN HAZEL er født i 1917 i Fredensborg i Danmark, der han vokste opp i en arbeiderfamilie. Siden 1964 har han vært bosatt i Barcelona. Han avtjente militærtjeneste som vernepliktig soldat i Danmark i 1936. For å komme vekk fra depresjonen reiste arbeidsløse Sven Hazel over grensen til Tyskland i 1937 for å la seg rekruttere i Wehrmacht. Det viste seg at det ikke var så enkelt for en utlending. Først etter seks måneder fikk han tysk statsborgerskap. Han tjenestegjorde i 2. Kavaleri regiment, senere i 11. og 27. Panserregiment, og deltok som tanksfører under invasjonen av Polen i 1939. Hazel kjempet på alle fronter, med unntak av Nord-Afrika, og ble såret åtte ganger.

Året etter at Hazel vervet seg, ble han erklært som desertør. Grunnen var at han ikke vendte tilbake fra en permisjon. Han ble fengslet og opplevde forferdelige forhold i konsentrasjons- og straffeleiren Lengries, der alt var forbudt. Overtredelser ble straffet med sult, pryl og døden. Med disse ordene ble fangene ønsket velkommen til SS' og krigsmaktens konsentrasjons- og straffeleir: «Dere er en bande infame slyngler, dere er en flokk nederdrectige svin. Dere er utskudd av menneskeslekten».

Krigsretten var en nazistisk maktdemonstrasjon. Den ene veggen var dekket av et kjempestort maleri av Adolf Hitler, på motsatt vegg hang Fredrik den store. Retten var sammensatt av en krigsdommer med majors grad, to domsmenn, en kaptein, en kommandersersjant og en anklager med rang SS-Sturmbannführer. Et «desertørsvin» hadde ingen rett til forsvarer.

Mens dommen ble lest opp, sto alle rett og offiserer og embetsmenn strakte armen frem til nazihilsen: «I førerens navn. Gefreiter ved 11. husarregiment Sven Hazel idømmes 15 års tukthus for faneflukt. Han skal utstøtes av sitt regiment og fradømmes alle borgerlige og militære rettigheter på ubestemt tid. Heil Hitler!»

Sven Hazel ble ikke dømt til døden, som var vanlig for desertering i Det tredje rike. Retten hadde tatt hensyn til at han var født i utlandet og at «ansvarsløse kvinner» hadde forledet ham til å desertere. Tukthusfange 852318 A, Sven Hazel, ble benådet og overført til et strafferegiment i den prøyssiske armé, der fangene under kadaverdisiplin skulle formes til verdens beste soldater.

Krigen endte i en russisk fangeleir for Sven Hazel. Han begynte å skrive ned sine egne og kameratenes krigsopplevelser, for å oppfylle et løfte til sine venner om å fortelle hva de hadde opplevd, og som en advarsel til nye generasjoner om hva krig fører til av tragedier.

PERSONGALLERIET

Persongalleriet i Sven Hazels bøker er en sammensveiset og fargerik gjeng av forbrytere og desertører. Ingen av dem bryr seg om Hitlers doktriner, det eneste som betyr noe er å overleve. Da er den rå og kyniske humoren helt nødvendig.

Josef Porta er kompaniklovn og uforbederlig spøkefugl. Han er i besittelse av berlinerens tørre vidd og usannsynlige frekhet. «Obergefrieter av Guds nåde i Hitlers råtnende armé» – som han kaller seg – frykter hverken Gud eller djevelen.

Julius Heide er fanatiker og den perfekte soldat. **Barcelona Blom** har prestert å delta på begge sider i den spanske borgerkrigen. **Lillebror** er en kjempe som er like sterk som han er dum og benytter enhver anledning til å yppe slagsmål. **Gamle** er troppens øverstkommanderende, alltid rolig, uredd og klok. Han er som en far for gjengen. **Legionæren** er tidligere soldat i fremmedlegionen og har konvertert til islam. **Hugo Stege** er akademikeren, arrestert for å vært innblandet i studentdemonstrasjoner. I tre år satt han i Oranienburg og Torgau før han havnet i straffebataljonen. **Gregor Martin**, sjåfør fra Venezia havnet i straffebataljonen etter å ha ertet på seg en SS-offiser og «kjedehunder» på Rialtobroen. **Pluto** er en svær kjempe, havnearbeider fra Hamburg, arrestert for å ha stjålet en lastebil full av mel. Ble sendt i konsentrasjonsleir ikke mindre enn tre ganger.

Av disse er det bare Lillebror, Legionæren, Julius Heide og Sven som overlever krigen.

9. kapittel

Divisjonssjefen var berømt som notorisk idiot. En typisk germaner i det tredje rikes hær. Han var merkelig nok umåtelig gudfryktig. Med den eiendommelige prøyssiske evnen til å blande kristendom sammen med nasjonalisme.

Herr Generalleutnant von Traus knelte hver morgen foran sitt transportable alter sammen med divisjonspresten von Leitha, og ba om seier for de tyske våpen.

Han holdt lange våsete taler om et stortysk hegemoni, der alle undermennesker skulle drepes. Undermennesker var alle som ikke var overmennesker med små hakekors i hjernen. – Porta mente riktignok at de hadde dem et mindre høvisk sted.

«KLOKKEN 11.30 SPRENGER VI TYSKERNE I LUFTEN»

Det var Gamle som vekket meg.

– Porta og du skal ut på lyttepost, sa han. Dere kan ta med dere en til, men bare ikke ta Pluto og Stege. Dem kan jeg ikke unnvære hvis Ivan kommer over oss.

– Jeg skjønner godt at du er blitt underoffiser, sa Porta irritert.
– Du har neigu ikke annet enn ubehageligheter å komme med ved frokostbordet!

– Hold nå kjeft, Porta. Hvem vil dere ha med? Det haster. Ivan driver med noe jævelskap. Jeg kan jo ikke sende hvilken som helst idiot over dit.

– Mange takk. Det vil altså si at man tilhører intelligensen. Og jeg som en gang ble erklært for notorisk åndssvak av en psykiater etter et vellykket innbrudd i Dahlem.

– Hold kjeft Porta! Hvem vil dere ha med?

– Ta det nå rolig, ditt dumme svin. Vi tar araberfranskmannen. Selv om prøysserne har gitt deg sølv på skuldra, må du endelig ikke tro at du er blitt noe stort. Sånn en lusen snekker som deg!

Han ga seg til å ruske i den sovende legionæren, som lå sammenrullet som en hund.

– Hva innbiller du deg, ditt rødhårete naut, hvorfor røsker du sånn i meg?

– Ja, hvorfor tror du kamerat? Vi skal på tur og treffe steppegubben som vil fortelle oss en grov historie.

– Tull og tøys. Hvor skal vi? Kom det grettent fra den søvnige legionæren, som satte seg opp i halmen og rev og klorte på sitt lusefylte bryst.

– Vent og se, kamerat, var Portas korte svar. – Kanskje vi skal telle kvisene i Ivans fjes.

Vi spente på oss utrustning og stormoppakning. Så fulgte vi etter Gamle ut til sandplassen ved det tunge maskingeværet.

Han pekte ut terrenget for oss.

– Tre fingerbredder til venstre for den busken der kan dere ligge i skjul og se det hvite i Ivans øyne uten å bli sett selv, men ta dere i akt. Ikke en bevegelse, og dere kan ikke komme tilbake før det er mørkt. Oberstløytnant Hinka mener at Ivan er i gang med noe faenskap, og den eneste måten vi kan få vite det på er å sende en lyttepost dit bort, dere kjenner brukbart til språket.

– Ja, og det skal med djevelens vold og makt være oss, dine beste kamerater, din underoffiserstufs. Som om det ikke fantes jernkorsaspiranter nok, som var født til sånne jobber, sa Porta hissig og indignert.

Hauptmann von Barring og Leutnant Harder dukket frem fra mørket. Hviskende forklarte Barring om enkeltheter som Gamle ikke kjente til.

– Pass dere nå, karer, så det ikke skjer noe med dere hvis dere kan unngå det. Våpnene skal være sikret. Skyt bare hvis det gjelder livet.

Vi stakk nærkampknivene i støvleskaftet og egghåndgranatene i lommen, og puttet maskinpistolene ned i livremmen så de ikke raslet når vi krøp gjennom terrenget.

Von Barring pekte målløs på Portas høye silkehatt og spurte:

– Er det meningen at du skal ha den på deg over til Ivan?

– Den bringer meg hell, Herr Hauptmann, flirte Porta og krabbet etter den vesle legionæren.

Som slanger ålte vi oss gjennom det sumpete, rotete terrenget. Gjorde oss tynne som katter da vi krøp under piggtrådsperringen. Ikke en lyd brøt stillheten som omga oss i det lumske mørket. Av og til ble det brutt av månen, som et kort øyeblikk kom frem mellom de drivende skyene.

Jeg var den siste som rakk frem til busken. Legionæren holdt fingeren på munnen som tegn på at jeg skulle være stille. Jeg holdt på å få et sjokk da jeg så hvor nær Ivans stillinger vi var. Knapt ti meter fra oss sto to russere ved et tungt maskingevær. Forsiktig la vi maskinpistolene ved siden av oss og dekket oss til med teltduk som var malt i kamuflasjefarger. Vi gikk nesten i ett med terrenget.

Et par russere kranglet og brukte skjellsord mot hverandre så en skulle tro det var Lillebror som var nede hos dem. De ropte og skrek og til slutt gikk de over til et voldsomt slagsmål. En av offiserene deres kom og skilte dem med rop og skrål.

I to timer lå vi stille som lik. Så tok Porta lydløst feltflasken sin frem. Vodkaen ga oss varme. Vi flirte og geipet til hverandre. Legionæren pekte mot et sted i de russiske stillingene der en generalstabsoberst med et par stabsoffiserer var på inspeksjon. De gjorde holdt nesten rett foran der vi lå, og ga seg i snakk med et par infanterioffiserer. Vi tok fastere grep om våpnene.

Obersten gikk bort til det tunge maskingeværet og lot et par salver hagle over mot de tyske stillingene, som kjapt svarte med samme konfekt. Obersten flirte og sa noe om at nazi-bikkjene snart skulle få det de fortjente.

Da mørket kom og vi skulle forberede oss til tilbaketuren, hørte vi en stemme fra den fiendtlige stillingen:

– Vi kan ikke få forbindelse med bataljonen. Hele forbindelsesgraven er oversvømmet. Elven har gått over sine bredder. Fritz der oppe har vel sitt på det tørre, mens vi kanskje skal drukne i hullene våre her nede. Men når ...

Stemmen forsvant i mørket som hadde senket seg tett og truende over hele terrenget. Bare ganske svakt kunne vi skimte de russiske stillingene. Lydløst bega vi oss på tilbakeveien.

I fire dager var vi ute ved busken uten å høre noe særlig mer. Von Barring hadde allerede gitt ordre om at vi skulle over for å hente en fange, da vi fikk melding om at en patrulje hadde kommet over en russisk telefonledning.

Ti minutter etter hadde vi koplet oss inn på den og kunne nå tappe den for samtaler. Men det gikk to døgn før vår tålmodighet ble belønnet. Da våknet Porta plutselig opp fra halvdøsen vi var sunket ned i under den trivielle lyttingen til kjedelige samtaler om alt mulig militært vrøvl eller private historier som de forskjellige telefonvaktene underholdt hverandre med.

Porta kastet ekstrahørerøret bort til meg. En ru stemme skrattet:

– Åssen går det hos dere, Georg?

– Å, det er noe dritt alt sammen.

Det fulgte et par russiske eder som også omfattet ubeskrivelige ting om kvinnens edle deler.

Den første lo hest.

– Har dere noe vodka hos dere?

– Å jada, vi fikk en stor rasjon i dag. Bare en hadde litt kvinn-

folk også, så ville det være en fin dag. Skal jeg sende litt vodka opp til deg, Alex?

– Nei takk. Vi drar herfra i natt alle sammen og kommer ned til dere.

Tydelig forbauset spurte Georg:

– Hva er på ferde?

Alex lo.

– I morgen klokken 11.30 sender vi tyskerne til helvete. Hele haugen flyr i lufta. Det blir et smell som får det til å kime i knollen på de grønne lusa!

Den vesle legionæren pilte tilbake til Hauptmann von Barring, som straks lot meldingen gå videre.

Vi fikk all den hjelp vi kunne skrape til oss, men det var ikke rare greiene. Et kompani fra skytterregiment 104, et 8,8 cm luftvernsbatteri og to skarve 7,5 cm kanoner på selvkjørende lavetter, pluss et komplett ubrukelig kompani landstormskytttere som besto av 50 år gamle folk fra reserven. Hele lapskausen ble samlet til en stombataljon under kommando av Hauptmann von Barring, og ennå mens morgentåken innhyllet alt i sitt beskyttende slør, lot han skyttergravene våre rømme så vi ikke risikerte å fly i luften sammen med haugen. Vi gjorde oss nå klar til å gi Ivan en varm velkomst når han kom etter smellet.

Til vår ubeskrivelige glede dukket det opp et kompani ingeniørsoldater med flammekastere. Vi holdt på å omfavne dem av begeistring. Disse folkene kjente vi og dem kunne vi stole på. De var erfarne frontsoldater som oss selv. Ikke en eneste av dem hadde rensset neglene siden 1939.

Vi lå i de bakerste løpegravene og ventet med dunkende hjerte på det som måtte komme. Uendelig sakte krøp viserne over urskiven. Lillebror hadde lagt seg ved siden av Pluto. Han sa ikke noe, men en kunne se på ham at han helst ville være ved siden av den svære havnearbeideren når det braket løs.

Stege og jeg lå ved siden av Porta, som selvfølgelig hadde den vesle legionæren klistret tett opp til seg. Til venstre for oss lå Möller, Bauer og de andre.

Håndgranatene ble våte i de svette hendene våre. Sigarett etter sigarett ble røkt. Vi tente en ny med den gamle under den nervepirrende ventingen.

Et eller annet sted dypt nede under jorden arbeidet de russiske ingeniørsoldatene med sprengstoffet som skulle være likkisten vår. Men takket være en våken patrulje som hadde funnet en tynn telefonledning kunne vi nå ligge her og vente på smellet – akkurat som fienden lå og ventet på den andre siden.

Klokken var 11.15. Om et kvarter skulle det skje. Vi stirret anstrengt ut over det tåkete sumplandskapet. Ingen ting rørte seg. Ikke så mye som en kvist. Bare myk stillhet. 11.30. Ingen ting ennå. Et kvarter. Fremdeles hendte ingen ting.

Da gikk det plutselig opp for oss at vår tid jo var en time bak den russiske.

– Dette her er verre enn å vente på undergrunnsbanen, sa Porta.

– Det er akkurat som å vente utenfor en horekasse med bare ti luddere, og det står hundre mann foran deg før det blir din tur, hvisket den vesle legionæren uten å flytte blikket fra terrenget.

– Å en sånn horekasse kan da ikke interessere deg lenger, mente Lillebror, – etter at de kuttet av deg steinene i Fagen.

– Si det en gang til, hvisket legionæren, – så får du en hel maskinpistolsalve gjennom skallen.

– Stille! hørtes von Barrings stemme.

Vente, vente. Uutholdelig venting. En time forsvant. Klokken var blitt 13. Fremdeles hendte det ikke noe.

Det begynte å bli uro mellom folkene i den tettpakkede bataljonen i løpegraven. Ingen fant seg til rette. Enhver ville dit han ikke kunne komme. Under eder og forbannelser byttet de plass, men alt foregikk under hvisking så russerne ikke skulle oppdage oss. På bunnen av graven hadde de gamle apatisk tatt plass. De så ut som om de var dødsmerket disse femtiåringene fra landstormen. Ingeniørsoldatene sto mellom oss panserskyttere og røkte. Vi visste ikke hva som ville komme. Ivan hadde sikkert samlet kolossale mengder av tropper.

Pluto hadde remmen over skulderen så han kunne løpe med maskingeværet og skyte fra hoften når det braket løs.

Lillebror hadde til vår forbauselse også fått tak i et maskingevær, selv om han var lavettbærer ved det tunge maskingeværet. Hvor det var blitt av lavetten var det ingen som spurte om, eller hvor han hadde fått maskingeværet fra. Han hadde flere hundre patroner hengende i lange bånd over skulderen og rundt halsen. Han lignet

nærmest en meksikansk opprører fra Francisco Villas hær. I beltet hadde en skarpslepen infanterispade som nærkampvåpen.

Porta lå med en flammekaster, mens den vesle legionæren hadde brennstoffbeholderen på ryggen. Det så fullstendig sinnsykt ut, Porta med flammekasteren og flosshatt på hodet. Den røde katten hans stakk hodet opp av lommen på kappen.

Artilleristene, som hadde gravd ned kanonene sine bak våre stillinger, begynte å slappe av på grunn av den lange ventetiden. Noen ville trekke skytset sitt vekk. De mente det var blind alarm.

Von Barring kom i krangel med en artilleri-Oberleutnant. Det endte med at Barring ganske kort forbød å fjerne skytset. Han truet alle som gjorde forsøk på det med å bli skutt på flekken.

Vi dyttet flirende til ingeniørsoldatene. Vi kjente von Barring. En gammel rev. Han luktet råttenskap. Han visste nok hva han gjorde. Ham kunne vi stole på.

Det gikk enda en halvtime. Det var flere som begynte å snakke om at vi skulle sende folk etter mat. Von Barring forbød det. Landstormsoldatene protesterte høylydt. Kompanisjefen deres, en Hauptmann på 50-60 år, sa noe om tåpelig nervøsitet og fantaserte om Verdun, der han åpenbart hadde vært med for tredve år siden.

Presis klokken 14.05 braket det løs. Hele høyden ble revet opp. Den suste i et eneste orkanaktig svart sky mot himmelen. I brøkdelen av et sekund hersket det dødsens stillhet. Så regnet det ned over oss med tonnevis av jord, stein og treverk.

Samtidig satte det russiske artilleriet inn. Vilt og voldsomt vellet granater av alle kalibre ned over det som hadde vært våre stillinger på høyden. Artillerieoverfallet var kort, men effektivt. Alle våre telefonledninger var revet opp, hver eneste antenne slått i stykker, men det var ikke mange falne og sårede. Hele stillingen vår var innhyllet i en tung, etsende, kvalmende røk, og gjennom røken så vi enorme flokker av russisk infanteri komme stormende frem mot våre tidligere stillinger. De drømte ikke om motstand. For dem gjaldt det bare å entre den opprevne høyde 268,9 før tyskerne oppdaget at stillingen var tilintetgjort ved sprengning.

– Stormbataljon etter meg! Brølte von Barring og sprang opp av løpegraven, mens han skjøt vilt omkring seg med maskinpistolen. Bena beveget seg automatisk under oss. Vi stormet som vanvittige

mot det digre krateret der stillingene våre hadde vært. Ti meter før russernes stormkolonner nådde vi opp på høyden og maskingeværene våre meiet løs på de forbløffede russerne.

En kamp på ti meters avstand med maskingeværer ved hoften og 20-30 flammekastere kan få selv djevelen til å blekne av skrekk. Russiske infanterister virret rundt som fakler. Det brøt ut panikk blant de tette infanterimassene. De kastet våpnene og styrtet tilbake til stillingene sine under vill beskytning fra artilleriet vårt med glødende kanoner. Men det var noen som hadde greid å bite seg fast på den andre siden av høyden, bare 25 meter fra hullene våre.

Nå gikk det russiske artilleriet til aksjon. I 24 timer la det en ildklokke over høyde 268,9.

Av et par fanger fikk vi vite at det var en av de tapre eliteavdelingene vi hadde overfor oss, 21. Gardepionerbrigade. Det var en vill og voldsom kamp som oppsto da artilleriilden la seg bak stillingene våre.

Lillebror svingte maskingeværet som en klubbe med den ene hånden og den skarpe spaden med den andre. Han var oversprøytet av blod fra øverst til nederst.

Porta sloss som en berserk. Han brukte flammekasteren som en treskestav etter at beholderen forlengst var tømt for brennstoff. Han sto i den smale graven med flosshatt på hodet og brølte mens han myrdet til høyre og venstre.

Ved siden av ham sto den vesle legionæren med en maskinpistol som han hadde erobret fra en russer.

Time etter time bølget nærkampen i den smale graven. Mange ble drept av egne kamerater. Det var vi som måtte vike.

I veldige byks sprang vi tilbake til utgangspunktet vårt og etterlot døde og sårede. Russerne fulgte omgående etter, men måtte trekke seg tilbake på grunn av den drepende kryssilden som sikringsstyrkene våre la over terrenget.

Andpustne lå vi i de gjørmete stillingene. Bauer hadde fått et stykke av det ene kinnet skåret av. Han oppdaget det ikke før en sanitetssoldat begynte å forbinde ham. Möller hadde fått knust nesen. Lillebrors langfinger var borte. Han ble også forbundet. Merkelig nok ville han ikke tilbake til lasarettet, enda det var tydelig at nervene hans var i vilt opprør. Stønnende og bannende avviste han tilbudet.

– Ligg unna, din lus av en pilletriller. Jeg blir her hos denne tjuerbanden. Her vil Lillebror krepere, og ikke på møkkalasarettet deres!

Han slo etter sanitetssoldaten og sprang opp på kanten av skyttergravene. Derfra sendte han en vill salve fra maskingeværet over mot Ivans stillinger. Han brølte som en okse:

– Her, røde Stalinjævler! Dette er medisin fra Lillebror i 27. Mord- og brannregiment. Jeg skal kastre dere, sumpsvin, bare vent!

Russerne svarte med en voldsom, planløs skyting med automatvåpnene sine. Men Lillebror sto der oppe på kanten av graven, fullstendig udekket. Han brølte av latter og holdt maskingeværet klempt fast inn mot hoften mens han lot salve etter salve feie over de russiske stillingene.

Bauer forsøkte å hale den tilsynelatende vanvittige slagbroren ned i dekning, men det var umulig. Som et fjell sto han der med skrevende ben og var ikke til å rokke.

Andre ble grepet av samme idioti. Pluto sprang opp og ga seg til å skyte. Porta med flosshatt og flammekaster fulgte etter sammen med den vesle legionæren. De sto der oppe ved siden av Lillebror, skrålende av vanvittig latter og sendte lange, drepende salver mot russerne.

– Ditt svære garnisonsdyr, tror du at du kan dupere oss? Hylte Porta. – Her ser du, ditt åtsel, sånn skal de bøflene ha det! Og han lot flammekasteren sprøyte over mot den russiske stillingen.

Den vesle legionæren ga seg til å skrike:

– *en avant, vive la légion!* Og stormet frem mens han slynget den ene håndgranaten etter den andre foran seg.

Porta kastet flosshatten opp i luften, grep den igjen, satte den på hodet og skrålte:

– Etter Ørkenvandringen!

Hans satte etter legionæren, som allerede var innhentet av Lillebror og Pluto. De skjøt vilt, og resten av bataljonen ble besatt av vanviddet og sprang etter, brølende som sultne dyr.

Det var et angrep som bokstavelig talt feide Ivan ut av stillingene hans. Vi bet, snerret, stakk og slo under det sinnssyke håndgemenget som oppsto, og det endte med at vi ble sittende i stillingene.

I tre uker var dette vårt hjem. Det var et tyve meter dypt, femogtredve meter bredt og femti meter langt krater.

I disse tre ukene var vi under voldsom artilleriild, som langsomt rev det blandede stormkompaniet fra hverandre. Det var mange som fikk skyttergravsskjelven og knuste hodet mot veggen eller løp rett ut i det tette skuddregnet, der de ble forvandlet til blodig ukjennelighet.

Porta satt ustanselig borte i en krok og spilte fløyte mens den vesle legionæren spilte munnsspill. At de ofte spilte hver sin melodi var ikke noe skår i gleden, for det var sjeldent noen i det hele tatt hørte hva de spilte gjennom granattordenen.

Leutnant Harder hadde hatt granatskjelven to ganger. Lillebror hadde laget seg en sandsekk som han bokset mot. Da den en gang slo tilbake mot ham og traff ham kraftig i ansiktet, fikk han et slikt raserianfall at han gikk løs på den med nærkampkniven og flerret den i stumper og stykker, mens han brølte og skrek som en sinnssyk.

Det var smått med mat i den tiden vi lå på høyde 268,9. Porta skaffet oss litt å spise da han som alltid kunne lukte mat på flere kilometers avstand. Han fant et gammelt depot med noe hermetikk, som vi løpende, hoppende og krypende reddet gjennom artilleriilden til dekningsgravene våre.

Men endelig fikk vi hjelp fra divisjonen, som kastet to grenaderregimenter og et stort oppbud av artilleri inn i kampen. I to dager til kjempet vi på den fordømte høyden før vi ble avløst av 104. Skytterregiment.

Vi begravde våre falne ved siden av dem som falt under fremmarsjen i 1941. Begge parter falt for en svær klump jord som var ukjent da vi kom og ukjent da vi gikk. Den står bare på generalstabens spesialkart. Selv den som i dag passerer den på landeveien til Orel, vil sikkert ikke legge merke til den en gang, og likevel ligger det ti tusen tyske og russiske soldater her.

Bare et par rustne stålhjelmer med mugne lærremmer er deres gravmæle.

* * *

Sven Hazel: Døden på larveføtter

Gjengitt med tillatelse av Sven Hazel.

© billigbok as, 2009

SVEN HAZEL

SS-Generalen

Maskingeværene hamrer løs mot de sibirske infanteristene som stormer frem. Hensynsløst tramper massene bakenfor på de sårede kameratene som vrir seg i smerte.

Utdrag fra kapittel: Toget

Med toget på vei til permisjon ved Svartehavet.

— — —

– Toget! Toget kommer! Høres det opphisset fra alle på perrongen.

Alt er forvirring. Barn gråter. Høns kakler. Hunder gjør. Det høres kommandoer og protester. De siste vognene stanser langt nede på linjen utenfor perrongen. Alle stormer som ville dyr mot de åpne dørene. Mannen med den svarthodede premiegrisen kiler seg fast i en døråpning. En flokk bønder skyver ivrig på. Grisen gir fra seg et skjærende hyl. Mannen som ligger under, brøler så det kan høres lang vei.

Togkommandanten trekker pistolen sin.

– Sabotasje, sabotasje! Skriker han. Men grisen og mannen sitter ubehjelpelig fast.

Porta entrer toget gjennom et vindu i et regn av flagrende høns med brukne ben. Lillebror slåss med tre kjøkkensoldater. Han slår den ene i hodet med den andre med en kaklende høne.

En rumensk stabssersjant trekker sabelen og forsøker å slå hodet av Barcelona, som har kalt ham en misforstått svartehavsbonde. En bulgarsk feltkapellan flyr på hodet ut av vinduet med sitt sammenleggbare patentfeltalter.

Togkommandanten kommer farende i spissen for en flokk feltgendarmer. Batonger suser over skyldige og uskyldige.

Lillebror griper en feltgendarm om halsen, som har slått ham to ganger i hodet med batong, presser feltgendarmen tvers gjennom toalettdøren, river wc-brettet av toalettet og trer det ned over hodet på ham, sparker ham i skrittet og hiver ham ut av vinduet.

En Artillerie-Unteroffizier fyrer av lyspistolen sin, treffer premiegrisen, som utstøter et dommedagshyl og river seg løs. Som en gra-

nat fra flatbaneskyts suser grisen gjennom vognene og velter alt som er i veien. Selv feltgendarmerne får seg en luftetur. Mannen som eier grisen har fått benet viklet inn i tauet og blir slept med under høye hyl og skrik.

Feltgendarmerne og togkommandanten har havnet underst. Porta står på den tykke magen til en Stabsfeldwebel og forteller en Infanterie-Gefreiter historie om en lignende begivenhet, som skulle ha foregått på Potsdamer Bahnhof i 1934:

– Det var en Herr Schluckebier, som hadde forpaktet vertshuset «Den skjeve pikk» i Riedrichstrasse 109. Han skulle til sin tante Gertruds begravelse i Dortmund. Hun hadde vært gift med en henrettet SA-mann ...

Lenger kommer ikke Porta. Stabsfeldwebel'en er kommet til seg selv og farer opp som et vulkanutbrudd da han blir klar over at en Stabsgefreiter har tatt oppstilling på magen hans.

Etter hvert har alle fått plass i og utenpå toget. Noen på lokomotivets plog, andre på taket. Grisen blir beroliget. Sammen med en kalv blir den sperret inne på toalettet. Seks store skvaldrende gjess blir anbrakt under benkene i kupeen vår, Feltgendarmerne blir kastet ut.

— — —

Toget setter seg knirkende i gang. De to lokomotivene puster damp. Setter opp farten.

Sven Hazel: SS-Generalen

Gjengitt med tillatelse av Sven Hazel.

© billigbok as, 2009

SVEN HAZEL

Likvidér Paris

*Tiger-stridsvognene dukker opp.
Beltene klapper infernalsk under fremrykningen.
En uhyggelig overraskelse for de britiske
pansersoldatene.*

Utdrag fra kapittel: Et døgn i Paris

Porta, Lillebror, Gregor Martin, Gamle og Legionæren får innvilget et døgnns permisjon i Paris og kjeder seg ikke.

— — —

Porta banker fornøyd på døren. En glad tromming.

– Hvem er det?

– Adolf og det hemmelige feltpoliti, gauler han. – Lukk opp, eller vi sprenger døren!

Døren blir revet opp. En kjedehund-Feldwebel står foran oss. Hodejegerskiltet skinner.

– Jaså! Geheime Feldpolizei! Konstaterer feltgendarmen tørt.

– Det var en overraskelse, hva?

– Nettopp, flirer Porta. – Opp med kleptomanpølsene! Han trykker maskinpistolmunningen i magen på Feldwebel'en.

– Men litt kvikt, baby! Du har fått tomaten i klemme!

Feldwebel'en gir fra seg et grynt av smerte. Porta vet nøyaktig hvor han skal slå.

Solen bader rommet i et skjærende lys. På gulvet står fire fanger. En annen kjedehund-Feldwebel sitter på en hvit spisestol og drikker øl. En maskinpistol ligger henslengt på gulvet ved siden av ham. Han gir fra seg et forskrekket brøl da han ser kameratene komme inn med armene over hodet.

«Hattebremmen» (*Gestapo*) virvler rundt. Kjaken detter ned i målløs forbløffelse.

– Opp med gulrøttene! Kommanderer Porta.

«Hattebremsen» løfter hendene kjapt. Feltgendarmen på stolen er litt langsommere, men han får fart på seg da en kniv borer seg inn i veggen bak ham.

– Så bytter vi plass, kommanderer Porta. – Trynet inn mot veggen. Og Gud nåde hvis dere snur på nøtta!

De fire sivile fangene, som så plutselig er blitt befridd, skjønner nesten ikke hva som har hendt. Alt sammen har tatt mindre enn to minutter.

Sven Hazel: Likvidér Paris

Gjengitt med tillatelse av Sven Hazel.

© billigbok as, 2009

SVEN HAZEL

Kommando Reichsführer Himmler

*Selv Hitler frykter den lille svart-unifomerte
SS-riksføreren og hans mordergjeng.*

Et utdrag fra kapittel: Den lune geit

*Handlingen er fra Warszawa
og Wehrmachts suppekjøkken.*

De tre gulasjkanonene har kjørt opp ved Weichsel esplanaden. Det står allerede mange i køen da vi kommer. Lillebror begynner straks å krangle med dem som står foran.

– Hva byr menyen på? Spør Porta med gjennomtrengende stemme.

– *Bouillabaisse*, svarer den fete forpleinings-Stabsfeldwebel'en. Han blærer seg alltid med franske matnavn. Til og med den tyske nasjonalretten Sauerkraut har han forfransket til *Choucroute*, så vi vet at hans fine Bouillabaisse bare er grå tysk fiskesuppe med et par forkrøplede, selvdøde sardiner.

– Har du husket å ha i persille? Spør Porta. Det rumler som vanlig i magen hans av sult.

– Ikke spør så dumt, svarer den tykke kokken, som ligger halvveis nede i en spesielt konstruert stol. Derfra kan han kontrollere at kokkekuliene ikke stjeler.

Lukten fra de dampende grytene pirrer smaksløkene. Vi slikker oss allerede om munnen og begynner å snakke livretter. En Unteroffizier påstår skrytende at han en gang i Marseille har fått servert Bouillabaisse med 135 forskjellige slags fisk.

– Og jeg har en gang ett opp en hel Unteroffizier som deg uten salt og pepper, roper Lillebror uimponert. – Regimentsbikkja vår åt til slutt de avgnagde kuliknoklene.

– Du har vel ikke glemt safran? Roper Porta bekymret til kok-

ken, som ser ut som han sover. Øynene er helt forsvunnet i det store fleskefjeset.

– Jeg er ikke idiot, bjeffer tjukken tilbake. Han reiser seg majestetisk for å smake på maten, nikker anerkjennende og sender oss et fettglinsende glis. Han dypper sleiven flere ganger i den dampende gryten.

– Sannsynligvis eter han alt sammen selv, hvisker Porta nervøst.

Sultne øyne følger kokken, som smatter som en grisebinge under morgenforingen.

– Den mangler litt enda meddeler han den lange køen.

Arbeidssoldatene skuffer på kull. Vi venter tålmodig.

– Ferdig, buldrer kokken med ett. – Ta grytene!

Slavene hans løper bort til gulasjkanonene, og før vi rekker å protestere velter de hele innholdet ut i Weichsel. Skuffelsen vår er uten grenser.

Det viser seg å være en hærøvelse som av og til blir holdt på store troppeøvelsesplasser, og nå har et eller annet stort intendanturbeist funnet på å holde en narreøvelse her i Warszawa, som jo ikke er frontområde: Mannskapet kommer sultent frem. Avdelingens gulasjkanoner kjører opp på rekke og koker av hjertens lyst og helst noe som dufter godt og kan vekke smaksløkene. Men akkurat idet maten er ferdig ”angriper” fienden, og da maten ikke må falle i fiendens hender, blir den kastet, helst i en elv, der den ikke kan slikkes opp av sultne stakkarer.

Vi er så forbløffet da vi ser den deilige fiskesuppen flyte ut i Weichsel at vi ikke rekker å protestere før den fete kokken og kuliene hans er forsvunnet i en støvsky.

– Hvis jeg noen gang får tak i den flesketarzan, høres Portas harmdirrende stemme, – så skal dere få se en porsjon lapskaus som det blir av ham!

Troppen vil overfalle oss da vi forteller hva som har hendt. Først tror de vi har spist all maten på veien, men vi får beroliget dem. Tørre brødskorper blir funnet frem og tygget langsomt. En kan få mye ut av en slik seig skorpe.

Hen mot midnatt reiser Porta seg.

– Bli med, sier han til Lillebror.

Med en tom håndgranatsekk under armen forsvinner de ut i

Warszawas brennende gater. Nesten fire timer senere kommer de tilbake. Håndgranatsekken er blodig. Den er fullstappet med hestekjøtt. Vi får det travelt med å lage bål. All tretthet er som blåst bort.

Det blir et herremåltid. Vi spiser til det står langt opp i halsen. Porta ligner en fruktsommelig kvinne i niende måned. Han kan nesten ikke gå. Han må bæres på do.

Sven Hazel: Kommando Reichsführer Himmler

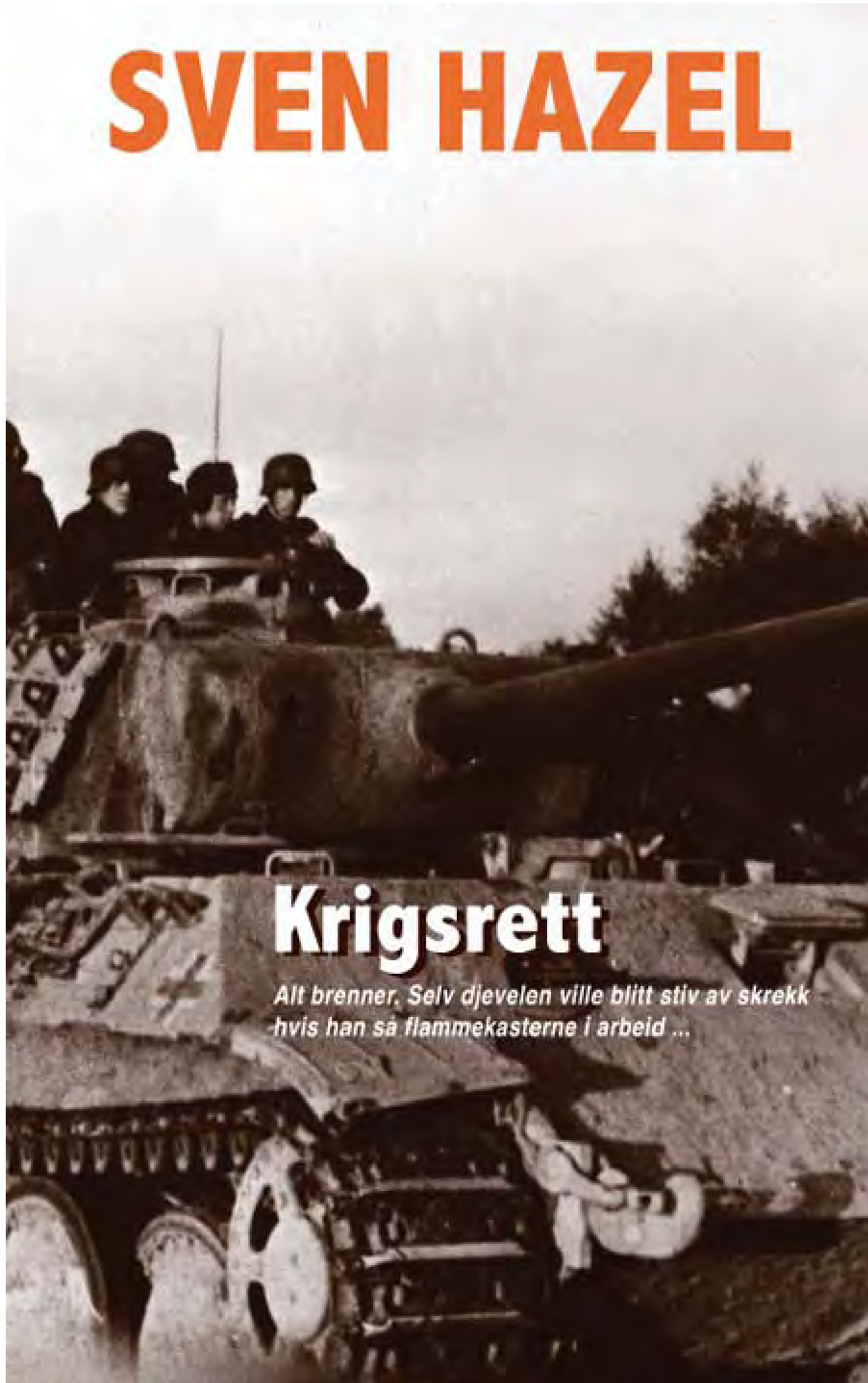
Gjengitt med tillatelse av Sven Hazel.

© billigbok as, 2009

SVEN HAZEL

Krigsrett

*Alt brenner. Selv djevelen ville blitt stiv av skrekk
hvis han så flammekasterne i arbeid ...*

Et utdrag fra kapittel: Krigshundene

Gjengen i Straffebataljonen har et spesielt forhold til dyrehold. Etter å ha nedkjempet et angrep fra sibirske krigshunder ved den finsk-russiske fronten gjør kjempen Lillebror et uventet stunt:

Nå er det bare to hunder tilbake. De stopper opp midt i angrepet og svinger rundt et par meter fra Lillebror, og flykter hylende mot skogen med Lillebror i hælene.

Like før skogbrynet innhenter han den bakerste, tar den i nakkeskinnet og løfter den opp som om det var en hundevalp og ikke en glupsk sibirsk ulvehund som er opplært til menneskedrap. Så løper han tilbake mot oss med den hylende hunden slepende etter seg som en sekk.

– Skyt den satans kjøteren, skriker Heide opphisset og løfter maskinpistolen mot hunden.

– Skyter du ham, snerrer Lillebror, – river jeg naziknoppen av den lusete kroppen din! Han skal bli med meg hjem, så jeg kan lære ham opp til å rydde Davidsvakta for kripobeist! Han klapper beroligende den knurrende hunden, som sitter ubesluttsom i snøen og viser tenner. – Nå skal du til Hamburg og bite rumpeballene av kriminalkommissær Otto Nass! *Panjemajo, tsjarny trohort?* (forstått, svarte djevel?).

– Den jævelkjøteren vil jeg ikke ha med tilbake, avgjør Gamle kort og holder Mpi'en skuddklar mot den snerrende hunden.

- Det driter jeg i, roper Lillebror sta og presser den store hunden inntil seg. – «Frankenstein» er fra dette øyeblikk medlem av den stortyske vernemakt! Han avlegger faneed så snart vi er tilbake!
- Slipp ham, befaler Gamle. – La ham løpe hjem!
- Han blir her! Roper Lillebror sta.
- Kors, så stygg og ond han er! sier Porta. – Pass deg heller så han ikke biter av deg hele fasaden!
- Du kan godt få klappe ham, tilbyr Lillebror. – Han gjør ikke vennene mine noe. Liker du ham ikke?
- Jo, når jeg ser ordentlig på ham, liker jeg ham, sier Porta usikkert, – men han er jo ikke akkurat noen skjødehund!
- Dere er dæggern klore meg ikke riktig kloke, kapitulerer Gamle.
- Evig og alltid har vi noen dyr på slep. Men med en sibirsk krigshund, der setter jeg grensen! Den jævelen venter bare på en god anledning til å ete oss alle sammen.

Sven Hazel: Krigsrett

Gjengitt med tillatelse av Sven Hazel.

© billigbok as, 2009

SVEN HAZEL

Glemt av Gud

Enda et par rullende brak og bunkerne splintres som eggeskall. Kompaniet er i vill kamp i de russiske stillingene.

Et utdrag fra kapittel: Loppene

Det har gått opp for Porta at det er en gullgruve i tre loppeskinns, fordi han alltid får dem i retur dagen etter en handel.

— — —

Dagen etter at vi er kommet tilbake til Korinth drar Porta av sted med de tre loppeskinnene over skulderen. Han er ikke kommet langt før regimentsjefens Kübel innhenter ham.

– Hva er det for noen skinn De har der, Porta? Spør oberst Hinka og lener seg nysgjerrig ut av Kübelen.

– Melder Herr obersten, det er en presang fra min svenske onkel. Jeg skulle egentlig hatt dem til fødselsdagen min, men det tar jo tid å sende pakker fra Sverige. Melder Herr obersten at det svenske postvesen kjører med reinsdyr.

– Har De en onkel i Sverige? Spør Hinka forbauset. – Det har jeg aldri hørt om.

– Melder Herr obersten at familien Porta er spredt litt rundt omkring i det fremmede. Feldwebel Blom har for eksempel truffet noen i Spania, og da vi var i Italia observerte vi også navnet over store forretningsbygninger. Melder Herr obersten at vi er litt rastløse i min familie, oppholder oss nødig for lenge på samme stol.

– Hvor skal De hen med de skinnene? Vil De selge dem?

– Melder Herr obersten at min svenske onkel sendte meg dem for at jeg ikke skulle fryse ute i krigen, men da jeg aldri fryser og er godt fornøyd med det tyske erstatningsteppet Føreren har tildelt meg, har jeg tenkt å selge dem, så jeg er nettopp på vei inn til Korinth for å handle.

– Hva er prisen? Spør Hinka og stryker over skinnene.

Melder Herr obersten at til herr obersten vil jeg selge dem bil-

lig. Jeg kunne tenke meg et kilo kaffe, en flaske brennevin og en kartong sigaretter.

– Det er i orden, smiler obersten. – De kan hente varene hos fureren.

Porta kaster det minste skinnene inn i Kübelen og svinger de to andre skinnene over skulderen igjen.

– Hva skal det bety? Spør obersten forbløffet og holder opp det lille skinnene. – Jeg trodde jeg kjøpte alle tre?

– Melder Herr obersten at Herr obersten bare kjøpte ett skinn.

– Tro om De ikke er litt for smart, Porta?

– Melder Herr obersten at det er meget billig for et skinn!

– Det tviler jeg ikke på, mumler obersten. – Men la meg få alle tre likevel, selv om det er dyrt.

– Melder Herr obersten at nå eier Herr obersten skinnene med alt tilbehør, roper Porta og legger de to siste skinnene bak adjutanten.

– Oberst Hinka får deg sperret inn til du råtner opp, spår Gamle pessimistisk da Porta forteller hvor loppeskinnene nå befinner seg.

– Jeg presset ham ikke til å kjøpe, flirer Porta likeglad. – Han var helt vill etter å få klørne i dem. Jeg la ikke engang skjul på at det fulgte tilbehør med, så han har ikke noe å beklage seg over.

– Å selge et loppesirkus til sin egen regimentsjef, det er jaggu grovt, utbryter Gregor med en tørr latter.

Allerede klokken syv neste morgen får Porta ordre om å stille øyeblikkelig ved regimentstaben.

Obersten mottar ham med en naken overkropp, som er full av blærer etter tusenvis av loppestikk.

I tyve minutter brøler han sitt raseri mot Porta.

– Jeg vet, skriker han til avskjed, – at du er en særdeles lovende ågerkarl, men lag ikke et slikt nummer med meg en gang til, ellers skal ,jeg sørge for at din lyssky karriere får en brå og voldsom slutt!

Sven Hazel: Glemte av Gud

Gjengitt med tillatelse av Sven Hazel.

© billigbok as, 2009

SVEN HAZEL

verdens mest solgte krigsbøker

(lanseringsdag: 20 mai 2009)

Hele serien på 14 bøker: kr 686,-

Kun kr 49,- pr bok (veil. kr 98,-)

Bøkene sendes fraktfritt straks vi har registrert din betaling.

Normal pris kr 1372,-

Bestill nå og få **50% rabatt**

Du forhåndsbetaler til

konto 2291 13 78985 – Billigbok AS

og får bøkene fraktfritt tilsendt.

For bestilling: ta kontakt med Trond Kristiansen
tlf: 975 39799 eller på e-post: forlag@kristians1.net

FORLAGET KRISTIANSEN
KRIGSHISTORISKE BØKER - EN BOK TIL INSPIRASJON.